

Narancs címlap > Kultúra > Zene

Budapesti Őszi Fesztivál: Kortárs jazz

1996/42. (10. 17.) |

Tetszik

0

0

Magyar Narancs: Hogyan jutott eszébe a Villa Negra című dal?

Magyar Narancs: Hogyan jutott eszébe a Villa Negra című dal?

Az Őszi Fesztivál öndefiníciója szerint az új formákat kereső, kísérletező művészek seregszemléje kíván lenni. Akkor pedig különösen alkalmas terep a kortárs jazz bemutatkozására. Nyilván ezért került sor a Fonóban (Budai Zeneház) október 2-5-ig **Parallel Music Meeting** néven a Ravazdi Kerekasztal közreműködésével szervezett találkozóra, ahol a program holland és magyar zenészek párhuzamos koncertjei köré szerveződött.

A kilenc jó hangulatú, kulturált koncert közül három hatott rám revelációként. A visszahúzódó, de mindig megújulni képes **Grencsó István** mini-bigbandje a Hattyúdál című film betétdalaira készített közel egyórás kompozíciót adta elő. Ki ne ismerné a Villa Negra nem apácázárda kezdetű slágert Páger Antal előadásában? Úgy is mondhatnánk, ezzel végérvényesen megszületett a posztmodern magyar jazz. Az idézet belesimul a zene szövetébe, az egész úgy abszurd, hogy nem ironikus, és a látszólag össze nem illő dolgokat biztosan köti össze a Grencsóból áradó muzikalitás. Üde színfolt az együttesben Jeszenszky György dobjátéka és Borbély Mihály klarinéton és szopránszaxofonon.

Kíváncsian várom, mikor kerül CD-re az anyag, és hogy az egyik legeredetibb magyar zenész útja innen merre vezet tovább?

Az ukrán, zsidó, holland zongorista, zeneszerző **Misha Mengelberg** - a jazz Godard-ja - először szólókoncertet adott, majd az Instant Composers Pool nevű kongeniális zenészekből álló zenekarával lépett föl a Fonóban. Mengelberg mindent tud a század művészetéről Satie-től Cage-ig, jazz standardoktól a free jazzig, dadaizmustól a fluxusig. Sőt mindez egyben Ő maga, amikor belép a színpadra, rágyújt és leül a zongorához, már akkor megtörténik a csoda. A többi már csak ráadás, a mester behúzza a bölcst, végtelenül szarkasztikus, kiszámíthatatlanul is pontos világába, és nem enged el. (Már akit!) Ugyanezt tudja a zenekarával is, amiben olyan zenészek játszanak, mint Han Bennink, Tristan Honsinger és Michael Moore. Nem tudni, hol végződik Mengelberg, hol kezdődnek a többiek, hol a tematikus anyag, melyik improvizáció, és mindezt nagy szabadság és humor lengi be. Misha Mengelberg fellépése New Yorktól Tokióig esemény. Most itt volt Budapesten, és többek között tiszteletbeli unokájává fogadta a Zsócit.

A másik jeles esemény **Dresch Mihály** portréhangversenye volt október 7-én a Thalia Színházban. Dresch következetes életművet épít immár két évtizede a modern jazz és a magyar népzene találkozási pontja körül. A színház, **Roscoe Mitchell** mint vendégművész jelenléte és az erre az alkalomra megjelenő új CD (Túl a vízen) ünnepélyessé tették ezt a hétfő estét. A koncert első felében jól felépített keresztmetszetet kaptunk az utóbbi években működő Dresch-formációkról. Először Baló Istvánval és Benkő Róberttel (jazzes gyökerek), majd Szabados Györggyel és Geröly Tamással (magyar zene: Bartók, Szabados) hallhattuk, azután ezek szintézise, a Dresch Quartet lépett föl, mely jól reprezentálta egy kiforrott művész zenei elképzeléseit. A koncert második fele azonban a MAKUZ zenekar szereplésével zeneileg megoldatlan volt, amin az elkántált ideológiai támaszték sem tudott segíteni. Roscoe Mitchell, a fekete jazz egyik meghatározó egyénisége sem nagyon találta a helyét, bár egy hosszú szólója felvillantott valamit a nagyságából. Túl sok hang egyszerre, bőven mért pátozzal és a katasztrofális hangosítással együtt elég nyomasztóan hatott. A ráadásban némileg oldotta a hangulatot az Art Ensemble of Chicago tiszteletére írott, nagyzenekarra áthangszerelt Dresch-kompozíció, a koncert egésze mégis nyitva hagyott kérdéseket. Nem tűnt szerencsésnek a MAKUZ szerepeltetése már azért sem, mert inkább Szabados Györgyről szólt, mint Dresch Mihályról, ugyanakkor hiányzott erről az estről Binder Károly és Grensó István.

Az, hogy mozgásban vannak a dolgok a kortárs jazz körül Magyarországon, hogy fontos zenészek érkeznek Budapestre (Mitchell, Mengelberg), hogy meg tudnak jelenni CD-k (Grensó Plays Monk, Dresch Quartet, Szabados Trió), az egyértelműen jó.

A többiért meg drukkolunk.

DJ Vau

Grensó István: Nagyon régen bennem volt már ez a dallam, de trióban nem volt ihletettségem megcsinálni, nagy formációban pedig gazdasági okokból nem tudtam elkezdni. A fordulópont az volt, amikor Hartyándi Jenő, a Mediawave fesztivál igazgatója - akinek elmondtam a tervemet - meghívta a produkciót. A fúvósokkal vastagabb lett a hangzás, több ötletet tudtunk megvalósítani, sok improvizációval.

MN: A fiatalok ismerik még az eredeti dalt?

GI: Sokan kérdezték már tőlem, hogy mi ez a dallam, ezért arra gondoltunk, egyszer úgy kellene előadni a darabot, hogy előtte levetítenénk a filmet.

MN: Min dolgozol most?

GI: A trió számára csinálom az új anyagot, amiben most egy fiatal bögőssel, Szandai Máttyással kezdtem dolgozni. A kompozíciók ezen az ösvényen haladnak tovább, sok szabadsággal és játékosággal.

1996/42. (10. 17.) |

A A

f Tetszik 0

G+1 4

Cimkék:

Mi áll az idei érettségi botrány mögött? – 1. rész: A hártó...

Ha már kapitalizmus van – Szanyi Tibor, az MSZP képviselője...

Ebola, terror, erőszak – Algyőn kicsit fáznak az új menekült...

Szép szavak – Balogh József képviselő pályaképe

Az NKA lenyúlása – az MMA és a minisztérium válaszol

„Befejeztük az alkudozást Istennel” - Gárdos Péter

CNTNTFLOW

A lap

Impresszum
Szerzők

A web

Impresszum
Médiaajánlat

Rovatok

Politika
Kultúra

Hiányzunk?

Kapcsolat
Narancs hírlevél

[Az újság maga](#)
[Médiaajánló/Apró](#)
[Előfizetés](#)
[Legfrissebb lapszám](#)

[Adatvédelem](#)
[Felhasználási
feltételek](#)

[Élet + Mód](#)
[Kis-Magyarország](#)
[Snoblesse](#)
[Videó](#)
[Blog](#)

[RSS](#)
[Facebook](#)
[Twitter](#)

[Vakbarát verzió](#)

Copyright Magyar Narancs. All Rights Reserved

